

РЕШЕНИЕ

№ 23882

гр. София, 10.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 1 състав, в
публично заседание на 10.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Добромир Андреев

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **12758** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, вр. чл. 118 КСО.

Образувано е по жалба на В. В. В., ЕГН [ЕГН], чрез адвокат С. М., срещу Решение № 2153-21-296 от 21.11.2024 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата му против Разпореждане № [ЕГН]/297 от 29.03.2024 г., издадено от длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

В жалбата са наведени доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане. Според жалбоподателя неправилно при отпускане на пенсията и определяне на размера ѝ не зачетен осигурителен стаж за периода 14.02.1978 г. – 11.06.1981 г. с аргумент, че към 14.02.1978 г. посоченото в трудовата книжка предприятие не е съществувало. По отношение отбелязаната в трудовата книжка несъществуваща дата 31.11.1979 г. посочва, че е налице очевидна техническа грешка. Искането до съда е за отмяна на оспореното решение.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски по списък.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ С. – град, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, III отделение, 1 състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх. № 2113-21-9192/ 27.11.2023 г. В. В. е направил искане за отпускане на лична

пенсия за осигурителен стаж и възраст, към което е представил документи съгласно чл. 2 от НПОС за преценка правото на пенсия.

За удостоверяване на стаж за претендиращия период е представена трудова книжка № 293/ 14.02.1978 г. с посочен издател ППРЧНО С. – [населено място]. В книжката е отразен стаж за периода 14.02.1978 г. – 31.11.1979 г. като шлосер първи разряд в ППРЧНО и в ППРЧНО „Б.“ като шлосер трети разряд от 01.11.1979 г. до 11.06.1981 г., като е вписано, че преназначаването е с протокол 1/ 26.11.1979 г. – изпитна ком. Посочено е, че за целия период прослуженото време е три години, четири месеца и десет дни.

В хода на образуваното по заявлението за отпускане на пенсия производство е изисквана информация от Министерство на икономиката относно правоприемства свързани с осигурителя.

В писмо изх. № 33-00-86 от 11.05.2021 г. от Министерство на икономиката до директора на ТП на НОИ С. - град е посочено, че праводателят на „Бусер – София“ ЕООД, [населено място] започва своето съществуване като ТПК „Б.“ – С. през 1948 г. С Разпореждане № 590/ 1970 г. на Комитета по стопанска координация ТПК „Б.“ се разформирова и се създава от 01.01.1971 г. ново предприятие Завод за резервни части и нестандартно оборудване „Б.“ – С. (ЗРЧНО „Б.“) – поделение на ДСО „Ремонт на селскостопанска техника“. През 1979 г. ЗРЧНО „Б.“ се преименува на Предприятие за резервни части и нестандартно оборудване „Б.“ – С. (ППРЧНО „Б.“).

Представена е и историческа справка на ЕООД „Бусер – София“ за периода 1970 г. – 1999 г., съхранявана в Дирекция „Национален държавен архив“, в която е посочено, че с Разпореждане № 590/ 1970 г. на Комитета по стопанска координация ТПК „Б.“ се преименува в Завод за резервни части и нестандартно оборудване (ЗРЧНО) „Б.“ от 01.01.1971 г. Същият става поделение на Държавно стопански обединение (ДСО) „Ремонт на селскостопанска техника“. От 1979 г. ЗРЧНО „Б.“ се преименува в Предприятие за производство на резервни части и нестандартно оборудване (ППРЧНО) „Б.“. От 1981 г. името на предприятието става „Опитен завод“ и то преминава на подчинение към Института по металокерамика.

С оглед горното е прието, че към отразената дата на издаване на трудовата книжка и започване на работа – 14.02.1978 г. работодател с посоченото в книжката наименование не е съществувал в правния мир. В тази връзка е прието, че трудовата книжка е нередовно издадена от несъществуващ към момента на издаването ѝ осигурител, съответно в същата е нередовно вписано започване на работа на 14.02.1978 г. при работодател, който към посочената дата е с друго наименование.

С оглед горното е прието, че представената трудова книжка не представлява годно доказателство за удостоверяване на осигурителен стаж за периода 14.02.1978 г. – 11.06.1981 г.

Отбелязани са и други нередовности в трудовата книжка: отбелязване на несъществуваща календарна дата 31.11.1979 г., до която жалбоподателят е работил като шлосер първи разряд до преназначаване с протокол 1 от 26.11.1979 г. на изпитна ком., а на следващия ред е посочена дата на преназначаване като шлосер (трети разряд) от 01.11.1979 г. (преди протокола от 26.11.1979 г.). Установено е, че отразеното прослужено време в заверката на стажа (три години, четири месеца и десет дни) не съответства и е в по – голям размер от календарната продължителност на периода 14.02.1978 г. – 11.06.1981 г.

От отказ изх. № 5530-21-365 от 30.11.2023 г. за издаване на удостоверение обр. УП-13 за осигурителен стаж е установено, че в осигурителния архив на НОИ е предадена разплащателна документация на правоприемника „Бусер“ ЕООД – С. за част от претендиращия период (01.05.1978 г. – 30.06.1978 г.; 01.07.1979 г. – 31.12.1979 г.), в която липсват данни за В. В..

С Разпореждане № [ЕГН]/ 297 от 29.03.2024 г. на длъжностно лице по ПО на В. В. е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 3 от КСО, считано от 16.11.2023 г. При

преценка правото на пенсия и отпускането ѝ не е зачетен осигурителен стаж за периода 14.02.1978 г. – 11.06.1981 г. от осигурител ППРЧНО „Б.“, поради установена нередовност в трудовата книжка и липса на данни за лицето в предадената в осигурителния архив на НОИ разплащателна документация на осигурителя.

В. В. е оспорил разпореждането пред АССГ, считайки, че неправилно при отпускане на пенсията и определяне на размера ѝ не е зачетен осигурителен стаж за периода 14.02.1978 г. – 11.06.1981 г. С Определение № 18254 от 30.09.2024 г. по адм. дело № 4907/ 2024 г. по описа на АССГ жалбата на В. В. е изпратена по подведомственост на директора на ТП на НОИ – С. за произнасяне по същата.

С Решение № 2153-21-296 от 21.11.2024 г. на директора на ТП на НОИ С. – град е оставена без уважение като неоснователна жалбата на В. В. срещу Разпореждане № [ЕГН]/ 297 от 29.03.2024 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С. – град.

Решение № 2153-21-296 от 21.11.2024 г. е оспорено с жалба вх. № 33482 от 13.12.2024 г. по описа на АССГ.

По делото са приети доказателства, представени с административната преписка, и такива, представени от страните в хода на съдебното производство.

Административен съд - София-град, след като съобрази събраните в хода на производството доказателства, които прецени с оглед доводите и становището на страните, прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, чиито права са засегнати от оспорения административен акт, при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл. 118, ал. 1 от КСО решение на директора на ТП на НОИ С. - град, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК настоящият състав следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, като не се ограничава до наведените с жалбата.

Оспореното решение е постановено в рамките на едномесечния срок по чл. 117, ал. 3, изр. 1 от КСО. Издадено е от компетентния орган съгласно чл. 117 от КСО - директора на ТП на НОИ С. С. - град. Обективизирано е в посочената в същата разпоредба писмена форма и е със съдържание, регламентирано в чл. 59, ал. 2 от АПК. Административният акт отговаря и на изискването за мотивираност съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО, във вр. чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Означен е органът, който го е издал, посочен е адресатът му, отразени са фактическите и правните основания за издаването му, формулирано е ясно и конкретно разпореждане, съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване, датиран и подписан.

В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

При издаването на решението не са налице противоречия с материалноправните разпоредби и същото е съобразено с целта на закона. Правните разпоредби, свързани с предпоставките за отпускане и изменение на различните видове пенсии, както и за определяне на техния размер, се съдържат в Кодекса за социално осигуряване /КСО/ и в подзаконовите нормативни актове по неговото прилагане. Направените от решаващия орган правни изводи са подробно мотивирани и съдът ги кредитира, като съответстващи на събрания доказателствен материал и законовите разпоредби.

Разпоредбата на чл. 68 от КСО разписва предпоставките, при наличието на които се придобива право на пенсия, а именно „Право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършване на възраст 60 години и 10 месеца от жените и 63 години и 10 месеца от мъжете и осигурителен стаж 35 години и 2 месеца за жените и 38 години и 2 месеца за мъжете. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година. Съгласно чл. 68, ал. 3 от КСО, в случай че лицата нямат право на пенсия по ал. 1 и 2, до 31 декември 2016 г. те придобиват право на пенсия при навършване на възраст 65 години и 10 месеца за жените и мъжете и най-малко 15 години действителен осигурителен стаж. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на 67-годишна възраст.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, които съобразно ал. 3 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд.

В случая, след извършена преценка на правото на пенсия на В. В. ПО не е зачел осигурителен стаж за периода 14.02.1978 г. – 11.06.1981 г. от осигурител ППРЧНО „Б.“, поради установени нередовности в трудовата книжка и липса на данни за лицето в предадената в осигурителния архив на НОИ разплащателна документация на осигурителя.

Съгласно чл. 40, ал. 3 от АПК, административният орган преценява доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства и факти, събрани в хода на производството.

При обсъждане на представените документи и на служебно събраните доказателства административният орган правилно е приел, че съществуват нередовности и несъответствия, водещи до извода за недоказаност на положен стаж от жалбоподателя в ППРЧНО „Б.“ за периода 14.02.1978 г. – 11.06.1981 г.

В представената трудова книжка № 293 от 14.02.1978 г. е посочен издател ППРСНО [населено място]. За периода 14.02.1978 г. – 31.11.1979 г. в книжката е отразен стаж като шлосер първи разряд в ППРЧНО и като шлосер трети разряд в ППРЧНО „Б.“ за периода от 01.11.1979 г. до 11.06.1981 г., като е вписано, че преназначаването е с прот. № 1 /26.11.1979 г.

В хода на образуваното производство за отпускане на пенсия, за установяване на осигурителния стаж на В. В. е изисквана информация от Министерство на икономиката. В отговор е постъпило писмо изх. № 33-00-86 от 11.05.2021 г. (л. 26) от Министерство на икономиката до директора на ТП на НОИ С. - град. В писмото е посочено, че праводателят на „Бусер – София“ ЕООД, [населено място] започва своето съществуване като ТПК „Б.“ – С. през 1948 г. С разпореждане № 590/ 1970 г. на Комитета по стопанска координация ТПК „Б.“ се разформирова и се създава от 01.01.1971 г. ново предприятие Завод за резервни части и нестандартно оборудване „Б.“ – С. (ЗРЧНО „Б.“) – поделение на ДСО „Ремонт на селскостопанска техника“. През 1979 г. ЗРЧНО „Б.“ се преименува на Предприятие за производство на резервни части и нестандартно оборудване „Б.“ – С. (ППРЧНО „Б.“).

Представена е и историческа справка на ЕООД „Бусер – София“ за периода 1970 г. – 1999 г., съхранявана в Дирекция „Национален държавен архив“ (л. 62), в която е посочено, че с разпореждане № 590/ 1970 г. на Комитета по стопанска координация ТПК „Б.“ се преименува в Завод за резервни части и нестандартно оборудване (ЗРЧНО) „Б.“ от 01.01.1971 г. Същият става поделение на Държавно стопански обединение (ДСО) „Ремонт на селскостопанска техника“. От 1979 г. ЗРЧНО „Б.“ се преименува в Предприятие за производство на резервни части и нестандартно оборудване (ППРЧНО) „Б.“.

С оглед така събраните доказателства правилно е прието, че към отразената дата на издаване на трудовата книжка и започване на работа - 14. 02.1978 г., работодател с посоченото в нея наименование все още не е съществувал. Така съставената трудова книжка не се ползва с материална доказателствена и не доказва осигурителния стаж на жалбоподателя през периодите, отразени в нея.

В хода на настоящото производство е представено писмо № 11-00-50/ 15.04.2025 г. от МИИ (л. 88), на което се позовава жалбоподателят. В него се сочи, че с Разпореждане № 146 на МС от 05.08.1976 г. за създаване на национален аграрно – промишлен комплекс, утвърждаване генерална схема на концентрация и специализация на производство и приемане на генерална схема за управление на националния промишлен комплекс (Обн., ДВ, бр. 76 от 24.09.1976 г.) е утвърдена генерална схема на концентрация и специализация на производството и е определен съставът на стопанските организации, на органите на научно обслужване и на други структурни звена в Националния аграрно – промишлен комплекс, съгласно която ЗРЧНО Б. – С. се преобразува в Предприятие за производство на резервни части и нестандартно оборудване.

Така изложеното в писмото доказва единствено, че е утвърдена генерална схема, но не и че ППРЧНО Б. е съществувало към датата посочена в трудовата книжка – 14.02.1978 г. Напротив, обстоятелството, че към тази дата предприятие с такова наименование все още не е съществувало се доказва от събраните в хода на производството доказателства, включително писмо изх. № 33-00-86 от 11.05.2021 г. от Министерство на икономиката и историческа справка на ЕООД „Бусер – София“ за периода 1970 г. – 1999 г., съхранявана в Дирекция „Национален държавен архив“.

Установени са и други нередовности като посочена несъществуваща дата 31.11.1979 г. и отразено прослужено време в заверката на стажа, което не съответства и е в по – голям размер от календарната продължителност на периода.

С оглед горното правилно представената трудова книжка № 293 от 14.02.1978 г. не е ценена като годно доказателствено средство за вписаните в нея обстоятелства и правилно на жалбоподателя не е зачетен осигурителен стаж за периода от 14.02.1978 г. до 11.06.1981 г. при осигурител ППРЧНО „Б.“.

Следва да се посочи още, че в отказ за издаване на удостоверение изх. № 5530-21-365/ 30.11.2023 г. (л. 27) по описа на ТО на НОИ С. – град е посочено, че след извършена обстойна проверка в приетата разплащателна документация на „Бусер“ ЕООД – С. за периодите 01.05.1978 г. – 30.06.1978 г. и 01.07.1979 г. – 31.12.1979 г. е установено, че липсват данни за лицето В. В. В..

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е законосъобразно, като издадено от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила в съответствие с материалния закон и с неговата цел.

По разноските:

По делото е направено искане от процесуалния представител на ответника за присъждане на съдебно-деловодни разноски. Съдът като взе предвид разпоредбата на чл. 143, ал. 3 от АПК и изхода на спора пред настоящата инстанция намира, че на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, следва да се присъдят в полза на ответника извършените разходи за водене на процеса в размер на 100 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 1 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. В. В., ЕГН [ЕГН], чрез адвокат С. М., срещу Решение № 2153-21-296 от 21.11.2024 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата му против Разпореждане № [ЕГН]/ 297 от 29.03.2024 г., издадено от длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С. - град.

ОСЪЖДА В. В. В., ЕГН [ЕГН] да заплати на Националния осигурителен институт сумата от 100 /сто/ лева разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: